

тите четници бяха наскачали от скривалищата си, готови да стрелят. А по скалите имаше още толкова налягали. Това бяха дрехи, които нарочно поставиха, за да изглеждат на хора.

Изненадата беше толкова голяма, че турците се сдървиха. Кой можеше да допусне, че страшният Панайот Хитов ще се изпречи пред тях. Онбашията едва не се сблъска с двата му пищова. От уплаха изхълца и изблеци очи.

— Ако искате да живеете, оставете пушките на земята! — извика войводата и смело излезе от колибата.

Онбашията хвърли оръжието си, а сеймените преди него, и всички дигнаха ръце, като видяха, че към тях се приближават брадясалите и страшни хайдути.

Уплашени, турците паднаха на колене и почнаха да се молят на войводата да пощади живота им. А един между тях с разтреперан глас се развика:

— Аман! Осем деца имам! Не ме убивайте!

Те бяха толкова уплашени, че зъбите им тракаха. Особено онбашията.

Панайот Хитов заповяда да съберат оръжието и да го изпразнят. След туй запита:

— Кой ви изпрати срещу нас?

Онбашията разказа всичко подробно. Разбра се, че раят на хаджи Симеон разгласил в кръчмата, а някой оттам отишъл в конака и предал, което е чул. В конака съобщението го приели като съмнително, но все пак изпратили няколко сеймени да проверят.

От краткия разговор Панайот Хитов разбра, че онбашията е сестрин син на Осман ага, който беше един от неговите ятаци. Не беше Панайот Хитов от тези, които прощаваха, но сега се поразмисли и за изненада на всички четници рече;

— Станете! Вземете си оръжието!

Турците станаха и с колебание се отправиха към оръжието си.